

Marfa de la vedere

CHINEZII de Michael Frayn. Traducerea și adaptarea: Petre Bokor ● TEATRUL „HANUL CU TEI” (Teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești și Casa de licitații „Hanul cu Tei”) ● Data reprezentației: 19 ianuarie 2001 ● Regia, ilustrația muzicală și ideea scenografică: Lucian Sabados ● Distribuția: Ana Bart (Jo), Dragoș Câmpan (Stephen), Ilie Gălea (Barney), Carmen Ciorcilă (Bee), Ion Radu Burlan (Alex).

★★

Trecerea spectatorilor prin Consignația de la „Hanul cu Tei” e o bună introducere: nu atât în atmosfera spectacolului, cât în substanța lui. Alăturarea obiectelor vechi și nobile de podoabele scilicioase și aparent lipsite de orice fel de utilitate, etalarea prețului pe lucruri despre care ne-am obișnuit să spunem că au o valoare inestimabilă seamănă mult cu felul cum a fost concepută montarea. Scriitorul britanic a alcătuit o jucărie prin care vrea să demonstreze o teză serioasă: oricât de diferite ar fi comportamentele și destinele indivizilor (din clasa mijlocie, în acest caz), ele sunt asemănătoare până la identic, așa cum, pentru ochiul unui observator superficial, chinezii nu pot fi deosebiți între ei. Faptul că autorul indică doi actori pentru cinci roluri nu este

un capriciu sau un moft, ci sprijină substanța tezei: comportamentul introvertit sau extrovertit, viciul și cumpătarea, naivitatea și cinismul nu sunt decât variantele aceluiași tip uman. Frayn nu impune un exercițiu de virtuozitate, ci propune o viziune despre lume, înlocuită, în spectacol, cu descrierea felului comic în care se poate rata o vizită. Regizorul Lucian Sabados explică de ce a optat pentru această formulă, arătându-ne cum cinci e inferior numeric lui doi (așa e!) și că i s-a părut mai tentant să arate cum cei cinci, prin „diversitatea entităților lor fizionomice, morale și temperamentale, vor reuși cu mai multă scenicitate să semene voit între ei, servind aserțiunea autorului”. Nu reușesc; și teamă mi-e că, de fapt, directorul Sabados nu a fost preocupat de „scenicitate”, ci de

posibilitatea de a da roluri unui număr mai mare de actori.

Se joacă la mică distanță de public și se preferă procedeele comicului gros (gestul care o ia înaintea cuvântului, cuvântul înaintea înțelesului, înțelesul obscen înaintea ambiguității) și, în agitația astfel creată, umorul găfâie balcanic încercând să semene cu cel britanic. Ceea ce nu înseamnă că, în parametrii propriilor opțiuni, actorii nu dovedesc îndemănare când descifrează întâmplările și le transformă în acțiuni necesare, menținând un ritm alert și un bun control al dialogului. Dacă ar fi să introduc o distincție, cred că femeile – Ana Bart și Carmen Ciorcilă – au fost mai aproape de spectacolul ideal decât bărbații.

Sediul bucureștean al teatrului din Ploiești are farmecul garsonierei pentru burlaci: obiectele adunate dintr-o existență misterioasă sunt mult mai promițătoare decât ceea ce arată. Chiar dacă nu cumperi nimic, nu ai de ce regreta experiența teatrală de la „Hanul cu Tei”.

Magdalena Boiangiu

Tineri, dar nu furioși

Hazardul premierelor și al turneelor a adunat pentru acest număr într-o cantitate neobișnuit de mare cronici la spectacole semnate de tineri regizori. Lectura lor grupată ar putea permite concluzii, fie și provizorii, cu privire la coeziunea noii generații, la voința ei de a acționa solidar pentru impunerea unui nou limbaj sau a unui nou mesaj. După părerea noastră, aceste deziderate se exprimă doar prin răbufniurile oțărte din interviuri. De astă dată, suma este mai puțin impresionantă decât unele dintre componentele ei.

Între surâs și lacrimă

FILUMENA MARTURANO de Eduardo De Filippo. Traducerea: Ion Cantacuzino și Mariella Coandă ● TEATRUL „SICĂ ALEXANDRESCU” din BRAȘOV ● Data reprezentației: 13 ianuarie 2001 ● Versiunea scenică, regia și ilustrația muzicală: Felix Alexa ● Scenografia: Diana Ruxandra Ion ● Distribuția: Virginia Itta Marcu (Filumena Marturano), Costache Babii (Domenico Soriano), Mircea Andreescu (Alfredo Amoroso), Constanța Comănoiu (Rosalia Solimene), Iulia Popescu (Lucia), Bianca Zurovski-Anghelina (Diana), Dan Cogălniceanu (Avocatul Nocella), Marius Cordoș (Michele), Gabriel Pintilei (Riccardo), Marius Cisar (Umberto).

La mai bine de cinci decenii de când a fost scrisă (1946), piesa **Filumena Marturano** revine în

spațiul românesc într-o montare de certă personalitate și vigoare interpretativă, sub semnătura regizorului

Felix Alexa și în decorul expresiv creat de Diana Ruxandra Ion (cu care directorul de scenă a mai colaborat, nu de mult, la spectacolul **Nunta lui Krecinski**, la TNB). Înrudită cu teatrul lui Pirandello prin amestecul misterios și paradoxal de adevăr și neadevăr, ca și prin umorul sub care se ascund frământări și drame autentice, piesa l-a atras pe regizor (după propria-i mărturisire) tocmai prin această rafinată îngemănare dintre surâs și lacrimă. Mai mult, textul dă la